

MOSOLYGÓK LAPJA

1056

2021. október

A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület közéleti, kulturális lapja

OKTÓBER 23 „IRGALOMNAK HELYE NINCS”

A fenti idézet egy október 22-én megjelenő könyv címe. Alkotója Eörsi László. A kötet 254 halálraítélt életrajzát tartalmazza. Közülük 226 forradalmárt bírósági ítélet alapján végeztek ki, négyen a fogságban haltak meg. Nyilván ők is hóhérekre kerültek volna, mint az a 24 halálraítélt, akiket távollétükben ítélték bitófára. Koránt sem volt mindegyikük makulátlan, de a szabadságért vállalt haláluk azonos rangra emelte őket.

Minden emlékező ünnep visszatérő kérdése, volt-e, van-e értelme a véraldozatnak, a halálnak? A kérdés akár rossznak és feleslegesnek is tűnhet, de nem az, mert van rá jó válasz. A véraldozatnak és a halálnak az életben maradtok, az utókor adhat értelmet. Az újabb kérdés a mivel, a miképpen és a hogyan? Az emlékezés kezdődjék értelmezéssel.

Miért is harcoltak 1956 hősei? A szabadságért! Az önrendelkezésért, hazájuk függetlenségéért. Az egyenlőségért! A jog előtti teljes és az élet javaihoz való hozzáférés esélyeinek egyenlőségéért. A szabadság és a nemzeti önrendelkezés vágya 1990-ben beteljesült. De vajon tudtunk és tudunk-e élni azzal a harmincegy éve ránk köszöntött szabadsággal, aminek az árát nem mi, hanem az '56-ban csatákban elesett és kivégzett hősök az életükkel fizették ki? Tudtunk-e úgy élni a szabadsággal, mint azok a sikeresebb és boldogabb népek, akik a Lajtán túl éltek életüket? Az EU-ba történt belépésünk óta (2004) a boldogabb népekhez hasonló feltételek szerint élhetnénk. De vajon ma, születése pillanatában egyforma esélye van-e a boldoguláshoz minden magyarnak? Tehetsége, vagy a család pénzügyi helyzete határozza meg, hogy hol, és mit tanulhat a gyerek? Valóban a tehetsége dönti el a jövőjét? Nos, '56 hőseinek véraldozata ezekről a célokról is szólt. A forradalmárok, munkások, parasztok, egyetemisták nem hajtották le a fejüket, és nem mentek át a másik oldalra, ha egy szegény elesett ember jött

velük szembe. Értük, a sokaságért, és természetesen önmagukért, családjukért ragadtak fegyvert, vállalták a halált.

Ma szabadságban élünk. Nem kell fegyvert ragadnunk. De nem igazi szabadság az, ahol közel négymillió ember szegénységben él, közülük legalább másfél millió mélyszegénységben. Nem igazi szabadság az, amiben negyven-ezer nyugdíjas 28 500 forintból nyomorog, miközben léteznek többmilliós nyugdíjak. Nem igazi szabadság az, ahol szegénységben élnek a pedagógusok, az egészségügyi dolgozók, a mentősök, a tűzoltók, a rendőrök. És mi ezeket a szomorú tényeket némán tudomásul vesszük, lelkünk mélyén megelégedéssel nyugtázzuk, hogy mi jobb helyzetben vagyunk. Ha a tanárok, vagy a tűzoltók tüntetnek helyzetük javításáért, nem sorakozunk fel mellettük. Pedig a mi gyerekeinket tanítják, a mi biztonságunkat védik. Nem is lőnek ránk, csak lusták vagyunk, vagy félünk, mit szól ehhez a hatalom, akiket mi választottunk. Vajon '56 hősei is ezt tennék? Ők is otthon maradnának? Azt hajtogatnák magukban, tudom, hogy rossz és igazságtalan az egész, de én, mint mindig, ezt is megúszom? Nem, ők tudták, hogy az ilyesmit nem lehet megúszni, és cselekedtek.

Sokféleképpen lehet ünnepelni. Lehet koszorúzni, lehet Himnuszt énekelni, lehet gyertyát, vagy fáklyát égetni. Aztán hazamenni azzal a nyugodt lélekkel, megtettük, amit a haza megkövetel. Másnap, mintha mi sem történt volna ott folytatjuk, ahol tegnapelőtt abbahagytuk. Október 23 kipipálva. De lehetne úgy is, hogy mint '56 örököse, megvizsgálom magam, vajon az értünk áldozatot hozók útját járom? Az ő céljaikat követem? Méltó vagyok hozzájuk? Mert az ünnep nem csak a hősökről, hanem elsősorban önmagunkról szól.

H.K.

„Számomra egyetlen erkölcsi parancs létezik, amit emberségnek hívnak”

(néhai Bogdán László Cserdi község polgármestere)

In memoriam Bem István

(1909-2001)

Százharminc esztendő pergett le az idő kerekén, mióta a Bem család 1891-ben Balatonföldvára érkezett a Széchenyi birtokra. Hatan voltak testvérek, Pista bácsinak születésétől kezdve néhány kitérő mellett ez a város lett a végleges otthona.

Az elemi iskolai évek után a Pápai Gimnázium következett, majd Keszthelyen az akadémiai évek. Itt szerzett agrárgazdász diplomát 1932-ben, aminek gyémánt változatát is kiérdemelte 60 évvel később.

Ezen a helyen fontos és érdemes idéznünk máig ható, a ma nemzedékének is szóló mondását:

„A tanultság az ember számára nem több joggal, hanem több kötelezettséggel jár.”

Következtek a munkás évek. Tótipusztán az Eszterházy, majd a Széchenyi Frigyes örökösének a birtokán.

A II. világháborúban front sérülést szenvedett, amit a szegedi kórházban gyógyítottak. Itt kapta a hírt, hogy fia született.

Balatonföldvára 1956-ban került újra, ahol nyugdíjazásáig 18 éven át a SZOT karikavölgyi gazdaságát vezette elismerésre méltóan.

Az aktív éveit - ha lehet így fogalmazni -, a még aktívabb közösségi élet követte. Honismereti szakkört vezetett, részt vett a Városvédő Egyesület, a Nyugdíjas Klub, a Bélyeggyűjtő Szakkör, és különböző alapítványok munkájában, mely egyikének köszönhető a templomi orgona megépítése a 90-es évek elején.

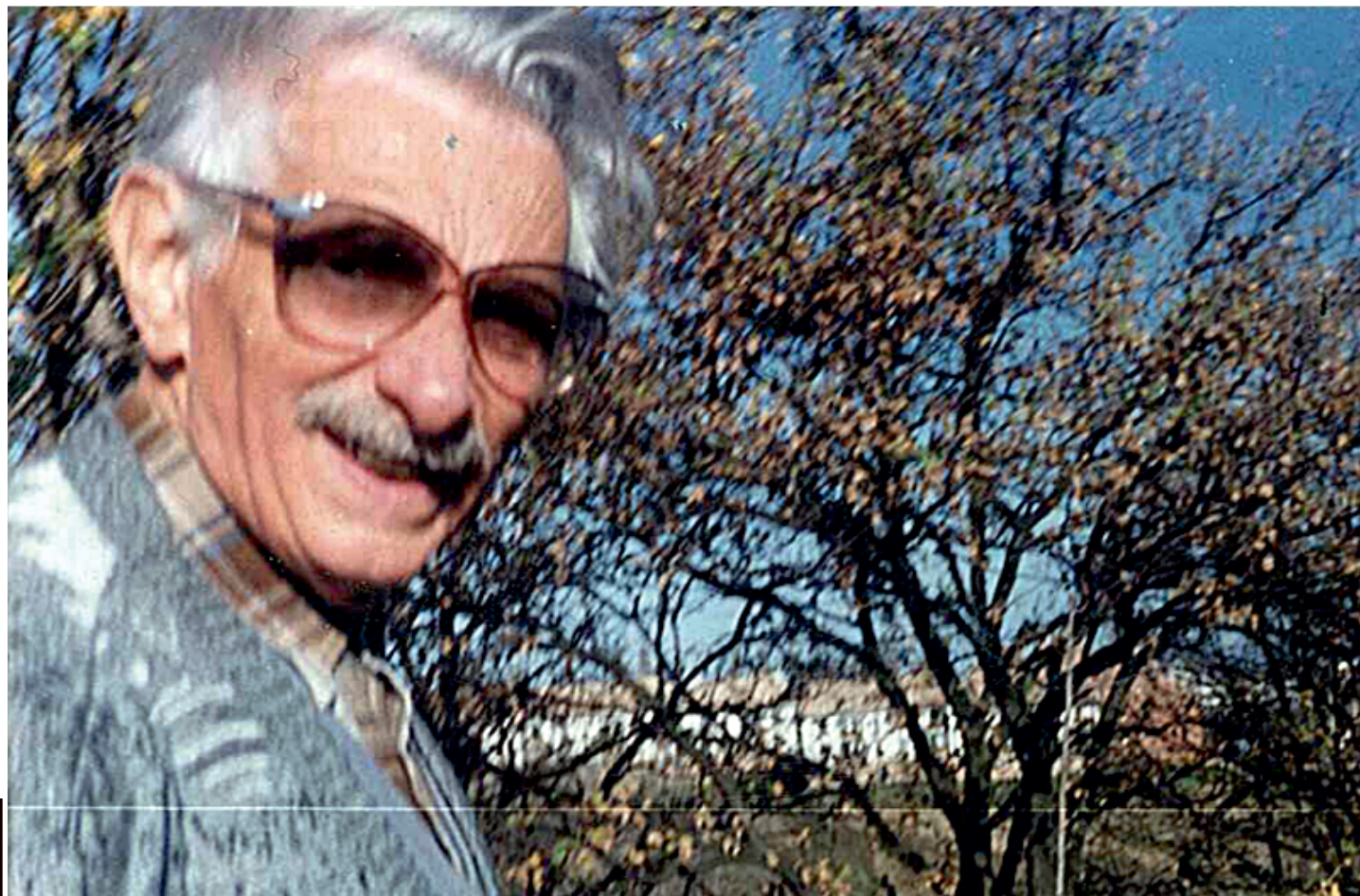
A Somogyi Néplap „Somogyi tájak, emberek” rovatában hosszú interjút készített vele Szapudi András „Bem apó Földváron” címmel. Ebből idézzük Pista bácsi szavait:

„Azok a kérdések, honnan származunk, kik voltak az őseink, rokon-e, vagy csak névrokon Bem tábornok, sosem izgattak különösebben. Sokkal inkább a feladatok érdekelték, hogy tisztességgel, becsülettel dolgozhassam a szakmában, hogy az őseim, akárkik is voltak ne forogjanak a sírjukban miattam.”

A helyi közélet iránti elhivatottságát mutatja, hogy 81 évesen az önkormányzatiság hajnalán 1990-ben elvállalta a polgármester jelöltséget a hajdani SZDSZ színeiben. Ez a választás a népszerűségét és a megbecsültségét is bizonyította, hiszen az öt jelölt közül a megválasztott Berkes László mögött a 2. helyen végzett, jóval megelőzve a másik 3 vetélytársát.

Halálának 20. évfordulóján tisztelettel gondolunk rá, és emlékét becsülettel megőrizzük.

Sz.J.

Ön is tudja?

- Hogy Szerbiában, nem úgy mint nálunk nem titkosak a kórházi adatok. A július 1. után kórházba került covidos új fertőzött 145.000 ember 33,2 %-a volt oltott, 66,8 %-a oltatlan. Azt is nyilvánosságra hozták, hogy az oltottak oltó anyagoként hány százalékban kapták el a delta vírust.
- Pfizer 6,8 %
  - AstraZeneca 8,3 %
  - Szputnyik 13,6 %
  - Sinopharm 71,4 %
- Hogy Rejtő Jenő regényeiben szereplő távoli egzotikus kikötőkben játszódó jelentek nagy része verekedésről szól, amiről az egyszerű olvasó joggal gondolhatta, hogy ezek tőlünk messze esnek. Az idők viszont mint, tudjuk változnak, ahogy hallani lehet már a földvári kikötőbe is „begyűrűztek” ezek a szokások, időnként ökölcsapásoktól hangosak az esti italozások.
- Hogy az ország miniszterelnöke milyen fontos kijelentéseket tett az utóbbi hetekben? Pl.: „ahhoz, hogy megmaradjunk, templom építő nemzetnek kell lennünk.” Vagy: „ a vidéki levegő erősíti a hazafiságot.” Tovább is van: „a bor acélozza a hazaszeretetet, izmosítja a bátorságot, bizonyíték Isten létezésére.”
- Hogy a Magyar Tenisz Szövetségnél rövid időn belül már a második volt főtitkár ellen tettek büntető feljelentést. Az ügyek szövevényesek, most csak egy példa, hogy milyen országban élünk: egy cég 940 millió Ft értékben adott le számlákat, melyek mögött a NAV megállapítása szerint nem állt gazdasági esemény, illetve teljesítmény.
- Hogy amikor 2010-ben a Fidesz hatalomra jutott, az államadósságot nevezte meg egyes számú közellenségként. Orbán Viktor oly meggyőző erővel képviselte az adóssággellenes álláspontot,
- hogy honfitársaink egy csoportja gyűjtésbe kezdett a hitelek kiváltására. A paksi, vagy a kínaiaktól felvenni szándékozott óriás hitelek mellett az elmúlt napokban rekordgyorsasággal növelte a kormány közös adósságunkat: kötvénykibocsátásokkal dollárban és euróban úgy 1600 milliárd forintnyi hitelt vettünk a nyakunkba. Erről áradozott Orbán Viktor a pártszolgálatos rádióban, kifordítva a korábbi doktrínát: eladósodni, hitelt felvenni (most már) jó! Nem is titkolta, azért kell neki piaci forrás, mert az uniós hitelnek feltételei vannak, annak elköltését úgy-ahogy ellenőrzik, ő pedig e pénzek felett is szabadon akar rendelkezni. Értsd: a választási győzelem szolgálatába
- Hogy a 13. havi nyugdíjat a Medgyessy kormány vezette be 2002-ben, akkor a Fidesz ellene szavazott. A Bajnai kormány a világválság okán 2009-ben nem megszüntette, hanem felfüggesztette, és törvénybe iktatta a nyugdíj prémiumot. Orbán Viktor a 2006-os választások előtt azzal kampányolt, hogy ha nyernek, bevezetik a 14. havi nyugdíjat, amiről azóta mélyen hallgatnak. Most a tavaszi választások előtt hitelből ígérgetik jövőre a teljes 13. havit.
- Hogy amikor a miniszterelnöktől megkérdezték mi ez a grandiózus beruházás Hatvanpusztán, amit állítólag az apja épít, a szokásos nyegle modorában azt felelte: „Nálunk az a szokás, hogy a gyerekek nem beszélnek bele a szülők dolgaiba.” Nem volt ez mindig így, hiszen 1993-ban a Fidesz Váci utcai székházának eladásából vásárolta meg id. Orbán Győző a gánti bányát.
- Hogy a kormány a választás közeledtével jövőre beígérte a 200.000 Ft-os minimál bért. Nem kerül az neki semmibe, hiszen azt a munkaadók fizetik. A többlet járulékot meg lefölozik.

Fiatal éveim földvári nyarai

72 évvel a hátam mögött kijelenthetem, hogy a fél évszázaddal ezelőtti földvári nyarakat jobban szerettem a mostaniaknál. Emberibb, nyüzsgőbb, rendezettebb, szerethetőbb, fiatalosabb hangulatú volt a már akkor is népszerű üdülőhely, amely a nyaralók pénztárcájához igazodva, sokoldalú kikapcsolódást, szórakozást biztosított szinte minden korosztálynak. Persze a velem egyet nem értők azonnal rávágathatják, hogy bizonyára az idős kori nosztalgia és szentimentalizmus mondatja mindezt velem. Valószínűleg ez is közrejátszott véleményem megfogalmazásában, de egy, a múltban teendő virtuális séta talán mérsékelheti a kétkedők tőlem eltérő álláspontját.

Akkoriban, esténként, gyakran ballagtam a szárszói Gönyű-tető felől a löszfal keskeny, szűrös szederbokokkal szegélyezett ösvényén egy kellemes este eltöltése reményében Földvára. A kápolna melletti lankán lefelé haladva elsőként az Expressz Ifjúsági Táborból kiáradó zene kötötte le figyelmemet. Ez a nemzetközi tábor, az esténként ott játszó zenekarokkal, nemcsak az ott lakók számára nyújtott kikapcsolódást, hanem a kerítésen kívül rekedt helyieknek is (igaz, hogy nekik fizetni kellett a belépéshez, de ahogy visszaemlékszem, az objektum Mókus kerthelyiség felőli oldalának kerítése akkoriban nem jelentett különösebb akadályt a bejutáshoz).

Az Expressz tábor előtt elhaladva, rendszerint még nyitva találtam Sümegi Gyula bácsi közkedvelt fagylaltozóját, de máris a Balatonygyöngye Étterem kerthelyiségében játszó Scampoló együttes vonzásába kerültem. Nem voltam a táncparkett ördöge, de szívesen ültünk be oda esténként a kellemes hangulat miatt. A zenekari szünetekben áthallatszott az utca másik sarkán lévő (az egykori Csöpi cukrászdával szembeni) Borkóstoló cigányzenekarának játéka. A kisebb pénzűek is szívesen időztek ott egy cserépkancsónyi bor mellett beszélgetve, vagy volt olyan este, hogy szórakozásként a mozit választottam.

Kivételes hangulata volt a Horváth házaspár (Gizi néni és férje) által üzemeltetett, zöld növényzettel be-

futtatott kertmozinak, ahol még páholy is létezett. Szerettem ezt a helyet, minden hiányossága ellenére, sokkal jobban, mint a később épült, kérész életű utódját a szemközti parkban.

Ha tovább haladtam a part felé, mindig nyüzsgő élet fogadott az általunk Mackó-sornak nevezett üzleteknél. Az arra vállalkozók ott még lövésztudományukat is kipróbálhatták Márvány Feri bácsi céllövöldéjében. A szemben lévő, SZOT-étterem előtti park akkor gondozott volt, nem csúfította dodzsem, ugráló vár. Hasonlóan ápolt volt a vasútállomáshoz vezető út jobb oldalán elhelyezkedő, rózsabokroktól illatozó park is. Az ott található szabadtéri színpad „ócska színpada” kezdetben a kaposvári Csíki Gergely Színház népszerű vendégszínházainak adott otthont, majd később az Országos Rendező Iroda (ORI) „Halló itt Balaton” elnevezésű teltházasként előadásai és beatzenekarok koncertjei nyújtottak kellemes szórakozást a nyaralóknak. Az Illés, vagy az Omega együttes fellépésekor már délelőtt megtelt a park fiatalokkal és bizony néha a nézőtér hátsó padjainak támlái bánták az önfeledt szórakozást. Tudatosan nem írtam bővebben a vasútállomáshoz vezető út sarkán, Kresz Feri bácsi egykori „gombájával” szembeni Keringő bárról, amely számomra akkor elérhetetlen volt. Látogatása

A földvári part (a szerző felvétele)

helyett rendszerint a Motel-étterem felé vettük az irányt, ahol egy időben, esténként, a csodálatos Pege Aladár (fehér bőgőjével) és zenekara játszott. Útban oda, néha megálltunk Laci bácsi pusztamérgesi borozójánál egy kisfröccs elfogyasztására.

Nem lenne teljes visszaemlékezésem, ha nem említeném meg azokat a kellemes nyárestéket, melyeket az egykori Hullám üdülő part menti presszójában töltöttünk. Ott játszott ugyanis Havasy Viktor zeneszerző, zongorista, számos népszerű sláger szerzője, aki Balatonföldvár Városától önkormányzati elismerő oklevelet kapott. Kivételes hangulatú esték voltak ezek.

Így emlékszem én fiatal éveim földvári nyaraira, s talán a fenti sorok olvasója is egyetért velem abban, ha írásom címét az alábbiak szerint módosítom: „*Fiatal éveim boldog földvári nyarai*”.

Dr. M. I.

A szerző somogyi születésű, nyugdíjas. Gyermekkora óta kötődik Balatonföldvárhoz. Nemcsak családi, hanem baráti szálak is fűzték, fűzik a településhez. Fiatalkori éveinek nyarait minden évben a településen töltötte, a város szerelmese lett. Büszkén, de mindig kritikus szemmel figyelte Földvár fejlődését az “érted haragszom, nem ellened” szemlélet jegyében. Budapesten él, de a Balatonhoz, a településhez és környékéhez történő kötődése örökre megmaradt.

Szivárványos cudar világ

A fenti cím a fantázia szüleménye. De, hogy a jelzők érvényesek a mai világunkra, annak számos jele van. Bizonyításul közre adok egy igaz történetet a tenisz világából, de nem csak sportkedvelőknek szól(hat).

Történt nemrég, hogy az US Open döntőjét a nőknél két 18 éves ifjú hölgy játszotta, kiemelkedve az ismeretlenség homályából. A szakmai részt meghagynám a nálam hozzáértőbbeknek, én egy érdekes vonatkozásra hívnám fel a figyelmet. A győztes bizonyos Emma Raducanu brit színeken versenyez, Torontóban látta meg a napvilágot román apa, és kínai anya gyermekeként. A másik döntős Leyla Fernandez Montrealban született ecuadori apa, és filipino anya házasságából. Kanadai nemzetiségű, aki Floridában él.

Említhetjük még a világranglista 8. helyezett Naomi Osaka nevét is, akinek japán az édesanyja, és haiti származású az édesapja. Tovább is van, mondjam még? A legújabb álom-pár: az ukrán szőke szépség Elina Svitolina (világranglista 4.) és a francia színes bőrű Gael Monfils (világranglista 20.)

De ne gondoljuk, hogy csak a tenisz világa produkál ilyen helyzeteket. Ha hazai vizekre evezünk, láthatjuk, hogy van „nekünk” egy Hanga Ádámunk, aki a Real Madrid kosárlabda csapatának sztárja, magyar anya és egyenlítői-guineai apa génjeit örököelve. Vagy szólhatunk egy magyar olimpiai, világ és európa bajnok gyorskorcsolyázóról Liu Shaolin Sándorról, aki testvérével együtt magyar anyától és kínai apától született.

S ha kajánkodni akarnánk, akkor megemlíthetnénk, hogy a magyar miniszterelnök unokája is megtette az első lépést abba az irányba, hogy a „királyi” vérvonalat spanyol honból erősítse, vagy gyengítse.

Szóval ilyen színes világban élünk. Azok a szűk látókörűek, vagy ami még rosszabb: érdekből ostobaságokat szajkózó megmondó emberek, most biztos kicsit össze vannak zavarodva. Hiú ábránd azt hinni, hogy úgy kéne házasodni, mint régen vidéken, csak falubelivel, nehogy ez a tiszta honfi vér bűnös módon keveredjen és megfertőződjön. Másként fogalmazva, akik azt hiszik, hogy a világ kerekét visszafelé tudják tekerni, azok meglehetősen leárnyékolt szürkeállománnyal vannak ellátva.

Sz.J.

A 22-es csapdája.

Városunkban ahhoz képest, hogy a közömbösség, és az érdektelenség sok esetben tapintható elég nagy felzúdulást, méltatlankodást, értetlenkedést és duzzogást váltott ki, hogy Balatonföldvár központi részén, meglehetősen látványosan elpusztították azt a ligetes pihenő parkot, ami egykoron Földvár büszkesége volt. Ez a zöld oázis (liget) a hajdani Kupa Vezér Szállóval (ma Irisz Ápolási Otthon), a Siotour Klubbal, a Kertmozival, úgy hozzátartozott a település képéhez, mint a Margit-sziget Budapesthez. Annyira elképzelhetetlennek tűnt, hogy egyszer el fognak tűnni, hogy a figyelmeztető előjelek dacára, elpusztítása sokkolta a szendergő helyi közéletet.

Persze, ahogy ilyenkor lenni szokott, „eső után köpönyeg” módjára felerősödtek az elégedetlenkedő, olykor szitkozódó hangok. Élő szóban, a „Nemzeti Dohányboltok” előtt, írásban pedig a Facebook oldalakon adta ki haragját a „vox populi”, a nép hangja. De legyünk reálisak, ez is csak egy lakótelepi purparlé, aminek a mi következmények nélküli országunkban és városunkban nem szokott foganatja lenni.

Nézzük meg csak közelebbről a tőkélyre fejlesztett háritások sorát:

- **Itt konkrétan a magántulajdon szentségével állunk szemben.**

Ez az utóbbi 30 év története, amit a társadalom többsége békésen átaludt. Vagy azért mert a „ne szólj szám, nem fáj fejem” és a „más dolgába nem ütjük az orrunkat” szellemében élték az életüket, vagy beérték annyival, hogy az ételhordó legyen a kerítésre akasztva, a többi nem fontos. Pikírten megjegyezném, hogy ezért nem kellett volna rendszert váltani, ezt Kádár János is megtette volna, ha kéri.

- **A városházának nincs ráhatása a történésekre.**

Nincs már építési osztály, az engedélyeket nem itt adják ki ezekhez az ész és koncepció nélküli építkezésekhez.

Mindkét állítás csúsztatás, háritás és félrevezetés!

Mindenki tudja, akinek van egy kis privát területe, hogy az hiába az övé, az nem jeleni azt, hogy ott bármit megtehet. Nem építhet toronyházat, mélygarázst, és nem vághatja ki engedély nélkül a saját gyümölcsfáit sem. Mert vannak írott és íratlan szabályok. Azaz, hogy voltak..

Ugyanis: az építési hatóságok - legyenek bárhol is - a Helyi Építési Szabályzat (HÉSZ) alapján engednek,

vagy tiltanak. A HÉSZ pedig teljes egészében a mindenkori városvezetés, testület egyedül megmaradt, meghagyott eszköze, és egyben jogosítványa ahhoz, hogy a város épített jövőjének alakítását felelősséggel végezze. Rögzíti egy adott terület besorolását, a beépíthetőség mértékét, magasságát, és sok egyéb paramétert. Csak egy példa: ennek alapján nem lett volna szabad megengedni, hogy a Kertmozi helyére „megálmodott” apartman ház beépíthetőségi magassága meghaladja a mai Irisz magasságát. Vagy nyolcvan évig az eredeti Kupa Vezér Szálló volt a település legmagasabb, legkomolyabb épülete, azt így túlépíteni, érzéketlen aránytévesztés. Az otromba beépítések átgondolatlanságával és a számuk szaporodásával az a legnagyobb gond, hogy a beruházók/befektetők majd veszik a kalapjukat és viszik a profitot, az elmaradt közműfejlesztéseket, a hiányzó közszolgáltatások és az ellátás gondjait meg oldja meg a hátrahagyott közösség, ahogy tudja.

Felelősen gondolkozó városvezetés, nem csak a zsebeit tárja szélesre, hanem a HÉSZ-t úgy alakítja, hogy az elsősorban a közösség érdekét szolgálja, nem pedig az ingatlan spekulánsokét. Mert jelenleg sajnos ez a helyzet: jön a beruházó, meglóbálja a bukszáját, vagy a bankkártyáját, és a HÉSZ már hozzá is van igazítva az igényeihez. Hogy mennyire így megy ez, abból is látszik, hogy a testület ez év június 24-én határozott a Helyi Építési Szabályzat 22. módosításáról!!! Magyarán, nem igaz az, hogy a Városvezetésnek nem lett volna ráhatása arra, hogy a beépítések, sokkal humanizáltabban, átgondoltabban és a környezetét kevésbé terhelő módon történjenek meg. És akkor itt van még az a mulasztás, hogy a település lakóit se nem tájékoztatták, se nem hallgatták meg a véleményüket. Természetesen a hivatalos dokumentumok szerint ez ügyben minden a legnagyobb rendben van. Olvassák csak kérem figyelmesen az alábbi idézetet, amit a legutolsó módosítás indoklásából vettünk:

„A vészhelyzet ideje alatt egyes településfejlesztési, településrendezési és településkép-védelmi szabályok eltérő alkalmazásáról szóló 546/2020. (XII.2.) Korm. rendelet 2. §-a alapján, az önkormányzat elektronikus úton lefolytathatta településrendezési eszközeinek 22. számú módosításához szükséges partnerségi egyeztetését – a lakossági fórumot is elektronikus úton folytatta le –. A helyben szokásos módon közzétett hirdetmény értelmében az ún. Partnerek 2021.február 02. és 2021. február 17. között nyilváníthattak véleményt. A rendelkezésre álló időn belül nem érkezett partneri vélemény, észrevétel.”

Na ez azért nem semmi!! Elektronikus úton lefolytatott lakossági fórum, amiről senki sem hallott. „De nekünk Földvár a legfontosabb!” És a Földváriak?

K.P.

Hazánkban országos szinten először fordult elő, hogy parlamenti választásra készülve előválasztáson kérték az emberek véleményét, hogy ki legyen miniszterelnök jelölt, és ki képviselje egy-egy választókerület lakóit a magyar országgyűlésben. Ezt most történetesen a regnáló kormány leváltására készülő ellenzéki pártok kezdeményezték, s megállapodásuk értelmében a Civil Választási Bizottságra várt a feladat, hogy megszervezzék annak lebonyolítását. Ezt részben két fordulóra tervezték, a képviselő jelölteket egy fordulóban választhattuk meg, míg az öt indulásra jogosult miniszterelnök jelölnél az első fordulóban legtöbb szavazatot kapott 3 jelöltre ismét vár(t) egy megmérettetés, aminek az eredményét a lapzárta idején még nem tudhatjuk, de Önök már e sorok olvasásakor igen.

Fentiekből következik, hogy itt és most csak az első forduló tapasztalatairól tudunk beszámolni. Ami egyértelműen siker volt. Összesen 192 földvári és környékbeli választópolgár jelent meg személyesen a szavazó sátornál, hogy éljen alkotmányos jogosítványával a szabad véleménynyilvánítással. Hogy

Utólag az előválasztásról

mennyire tudatosak és elszántak voltak az emberek, azt mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy a sokszor hosszú percekig tartó várakozás ellenére is kivárták a sorukat, semmi elégedetlenség, semmi zsörtölődés nem hallatszott. Ilyen az, amikor tudatosan bennünk, hogy igenis beleszólhatunk az életünk alakításába, igenis ki kell fejteni a véleményünket a közéleti történésekkel kapcsolatban. Ezt a jogosítványunkat akarták elvenni és megkérdőjelezni a második forduló előtt a 2. és 3. helyezett miniszterelnök jelöltek, akik a magabiztos győzelmet elért első helyezett ellen akartak összefogni szembe menve a közösen aláírt megállapodásukkal. Hogy erre hogy reagált az isten adta nép, az időközben kiderült.

Ami biztos, hogy a mi 4.sz. választókerületünkben a kormánypárti jelölttel szemben Potocskané Körösi Anita lesz az ellenzék közös jelöltje, a Jobbik alelnöke, és a jelenlegi parlament listáról bejutott képviselője, akinek a munkáját kéretik támogatni mindazon választópolgároknak, akik lapunk szellemiségével azonosulni tudnak, és akik a

további ország rombolást meg akarják akadályozni.

Itt adunk hangot annak a dilemmának, amiről az egyesületünkön belül is sokat beszélünk, hogy egy civil szerveződés mennyire folyhat bele a közéletbe, kiemelten az országos politikába? Normál esetben valószínűleg könnyebben juthatunk arra a következtetésre, hogy semmennyire. De a honi közéletből már régen kiveszett a normalitás, és ennek helyreállítása olyan feladat, melyhez minden felelősen gondolkodó állampolgárnak tenni kell, még ha ezért kritikát is kap, mert ez jelen helyzetben felül ír minden más iratlan, vagy írott szabályt.

Hogy ez helyes, vagy helytelen cselekedet-e, azt az utókor megítélésére bízunk, akiknek az érdekében hitünk szerint tevékenykedünk.

Mert Váci Mihállyal valljuk:

*„Küzdj azok igazáért,
kiké a szabadság rég,
csak nem látják még,
hogy nem elég!
Még nem elég!”*

Sz.J.

Vágó Sándor amatőr-FESTŐ-művész

A kőröshegyi falunap kapcsán a sok színes program mellett egy képzőművészeti kiállítást is megcsodálhatott a szép számú vendégsereg. Mi magunk is ott voltunk, és néhány szót is beszélhettünk az alkotóval.

Az ennek során körvonalazódott önvallomása alapján adtuk a fenti címet, hiszen mindenekelőtt festőnek tartja magát, másod sorban amatőrnek, és legkevésbé szereti, ha művésznek szólítják. A ma 72 éves Vágó Sándor jó rajz készségű gyerekként kezdte az általános iskolát Tiszafüreden, ahol Szikra Zoltán kezei alatt formálódott a tehetsége.

Ami töretlen volt, a 8.osztály után a pályaválasztása szülői nyomásra (elsősorban szakmát kell tanulni) azonban mégsem erre a területre esett, ennek megfelelően előbb következtek a gimnáziumi évek, majd Debrecenben tiszthelyettesi iskola, valamint a munkás évek. Elsőnek a Heves megyei Boldog település 1972-1984 között, majd élete meghatározó szakasza Pusztaszemesen 1985-től a nyugdíjig. Mint minden rendes férfi ember életében történetünk főszereplője is belekóstolt a futball világába a Diósgyőr csapatában, de az akkori nagy generáció tagjai nem engedtek sok érvényesülési lehetőséget a fiataloknak.

A festés persze sokkal markánsabban jelen volt az életében Pusztaszemesen pl. szinte kötelezővé tették számára az alkotást, amikor is egy-egy hadgyakorlat díjazásához kellett „remekműveket” alkotnia.

Az igazi aranykor persze a nyugdíjas évek alatt köszönt rá, amikor is „időmilliomossá” lett.

Kőröshegyen az önkormányzattól kapott egy olyan helyiséget, ahol alkotni tud, ehhez a gesztushoz nem volt hátrány, hogy Marczali Tamás polgármester annak idején Pusztaszemesen a „katonája” volt Vágó Sándornak. Ha az akkori élményeket katona történeteket is vászonra lehetne vinni, komoly nagy helyiség kellene a képek kiállításához.

Addig maradnak a tájképek (amiből már kb. 250 festmény született) valamennyiünk örömére, amihez jó egészséget és alkotó kedvet kívánunk!

Megújul a Korányi - villa

Balatonföldvár egyik emblematikus épülete a Petőfi utca 13. szám alatt található Korányi-villa. Mindig megcsodáltam a kis „várkastélyt” ha arra jártam. Nem csak az épület különleges, egyedülálló, hanem az építtetője és az építész is kivívták csodálatomat a munkásságukkal és emberi nagyságukkal.

Ki is volt Korányi Frigyes, az építtető? Nagykállóban született 1828. december 10-én Kornfeld Frigyes néven, izraelita orvos családban. Orvostanhallgatóként részt vett a márciusi ifjak megmozdulásaiban, majd nemzetőr, és végül a 104. honvédszászlóalj főorvosa lett. 1848-ban áttért a katolikus vallásra és felvette a Korányi nevet. 1852-ben kapta meg orvosi diplomáját. A szabadságharcban való részvételéért száműzték, és csak a szülővárosában kezdhette meg orvosi praxisát, ahol is egyik alapítója lett a helyi kórháznak. Ez a kórház ma is áll, jelenleg neves pszichiátriai intézetként működik Nagykállóban. Később külföldön folytatott tanulmányokat, majd tapasztalatait itthon kamatoztatta. Részt vett az orvosképzés reformjában, a közegészségügyi törvény megalkotásában. Munkássága elismerésként 1884-ben nemesi, majd bárói rangot kapott, és még ebben az évben az MTA levelező tagja lett. Kezdeményezésére indult meg hazánkban a tuberkulózis (tbc) elleni megelőző és gyógyító munka, a mai tüdőszűrő állomások kialakításában oroszán részt vállalt. Teljes egészében ő hozta létre az Erzsébet királyné Tüdőszanatóriumot, saját tervei alapján, és az általa gyűjtött adományokból. A budai dombok nyugati lejtőjén, távol a főváros zajától, porától, erdős, ligetes környezetben ma is fogadja a betegeket az általa megálmodott kórház. Tiszteletére a Korányi Pulmonológiai (tüdőgyógyászati) Intézet nevet kapta. Fontosnak tartotta a kórházfejlesztéseket, és az orvostudomány legújabb eljárásai eredményeinek alkalmazását.

Életútját, tudományos munkásságát, még sok oldalon lehetne méltatni.

Hogyan kapcsolódik Korányi Frigyes élete Balatonföldvárhoz? Földvár pusztja a Széchenyi család birtoka volt, akik őt házi orvosként alkalmazták. Ő erősen szorgalmazta a családnak, hogy hozzanak létre egy fürdőtelepet Földváron. Személyes tapasztalatai alapján hitt a Balaton gyógyító erejében. Példát is mutatott, amikor 1896-ban megépíttette Földvár első utcájában a villáját neoromán historizáló stílusban, a kor híres építészenek, Bobula Jánosnak a tervei alapján. A neves professzor *Egy séta a Balaton partján* című írásában így fogalmaz:

„Az Isten jóvoltából származó kincs, a Balaton, meg van adva; villát, fürdőházat, ha úgy tetszik várost egy év alatt

lehet építeni, csak kedv és pénz legyen hozzá: de fát, a vele járó egészségi és klimatikus viszonyokat, a tőle származó árnyat és kedélyüdülést, mindezt csak évtizedekre terjedő idő és szorgalom adhatja meg. Ki kételkedhetik azon, hogy mihelyt a Balatonparton növényzet és erő telepítették meg: a főváros közönsége nem fog a 15 órányira fekvő wörthi és még messzebb fekvő veldenii a kicsinyes ossiachi és más ilynemű tavakhoz vándorolni, hanem felhasználja a 3-4óra alatt és majdan rövidebb idő alatt elérhető Balaton partot, hogy pihenjen, üdjön és gyógyuljon.”

Én is folytatom a sétámat a Petőfi utcában: Azt látom, hogy a Korányi-villa udvarában és az épületen belül is nagyszabású építkezés folyik. Megzavartam a munkásokat az udvaron, és a tulajdonos után érdeklődtem. Erre az egyik serényen dolgozó fiatalember letette a lapátot és határozottan állította, ő a villa gazdája. Meglepődtem, de számomra nagyon megnyerő és szimpatikus volt, hogy együtt dolgozott az emberekkel. Rövid bemutatkozás után meghívott egy beszélgetésre, hogy tudósíthassam a földváriakat, mi is történik szeretett Korányi villájukkal.

- *Rokonságban áll-e a tudós Korányi professzor családjával?* -kérdeztem.

- **Nem kötnek rokoni szálak a Korányi családhoz. Megtetszett az épület, a hely kisugárzása, különleges klímája. Mivel eladó volt a villa és a hozzá tartozó melléképületek, megvásároltam. Sajnos semmiféle eredeti tervrajz, dokumentáció nem áll a rendelkezésemre, pedig minden lehetséges helyen megpróbáltam felkutatni.**

- *Ön építésszel foglalkozik?*

- **Nem, közgazdász vagyok, és az irodámat is itt az épületben szeretném kialakítani. Saját célra szeretném felújítani a házat. A melléképületek felújítása már befejeződött.**

- *Milyen lesz belülről a villa? Bobula János a legjobb belsőépítészekkel, művészekkel dolgoztatott. Köztük volt Róth Miksa is.*

- **Szomorú, de sajnos mára már semmi nem fel-lelhető az eredeti belső milióból. Még egy fotó sem maradt arról, milyenek voltak a belső terek. Sok éven át üdülőként működött a villa, a nagy helyiségekből több szobát alakítottak ki.**

- *Mennyire tartja fontosnak, hogy megőrizze az épület külseje a jellegzetes építészeti stílusát?*

- **A tervező korának egyik legelismertebb építész volt, ez az épület méltó arra, hogy a sok átalakítás ellenére, ami még őrzi az eredeti formáját a**

Bobula János

Dr. Korányi Frigyes

Balatonföldvár.

Báró Korányi nyaraló.

villának, az megmaradjon. Pedig szinte egyszerűbb lett volna egy új épületet felépíteni, mint a régi villát megmenteni. A kórhuség miatt, nem szeretnék napelemeket sem felszereltetni a tetőre. A vörös kő lábazat is eredeti, és az is megmarad.

- *Én is olvastam az építésről, ő volt az első szlovák nemzetiségű férfi, aki elvégezte nálunk az egyetemem. Minden tőle telhetőt megtett a magyar szlovák barátságért, kultúráért. Nem sajnálta a saját pénzét sem, ha nemes ügyről volt szó.(könyvkiadót alapított Minerva néven, építészeti iparkamarát, folyóiratot). Biztosan nem véletlen, hogy vele tervezte meg a villáját, a szintén nemes lelkű orvos professzor.*

Sajnos a teraszra nem juthattam fel, mert még életveszélyes ott járkalni. Pedig szerettem volna onnan körülnézni, elképzelni magam „várkisasszonyként”. Viszont láthattam a lépcsőház teljesen eredeti fa csigalépcsőjét. Belül még a csupasz téglafalak várják az új vakolatot, festést.

Most egy kicsit lehangoló a látvány, de biztosan szép lesz.

- *Mikorra várható hogy befejeződik a felújítás?*

- **Remélhetően, egy év múlva elkészül. A kertben egy angolparkot szeretnék kialakítani.**

- *A vadregényes stílus biztosan illik majd a kis kastélyhoz. Sok sikert és kitartást kívánok a felújításhoz!*

Az újságunk olvasóihoz fordulok segítségért. Ha van valakinek bármilyen emléke, fotója a Korányi-villáról, szobáiról, kérem, juttassa el az újságunknak, mi továbbítjuk a tulajdonosnak. Talán még eredeti bútorok, tárgyak is előkerülhetnek valahonnan. Az a benyomásom, hogy gondos „gazdára” talált a Korányi-villa. Segítsük őt abban, hogy visszakaphassa Földvár egyik büszkesége az eredeti fényét, amilyennek Korányi Frigyes és Bobula János megálmodták.

M.M.

VAN MIT TANULNUNK. NEM IS KEVESET!

Jó sorsomnak köszönhetően, a közelmúltban sikerült eljutnom egy régóta bakancslistámon szereplő országba, Spanyolországba. Ráadásként, egyből az egyik ékkövének számító szigetére, Mallorcára. A természet nyújtotta élményekről is végtelen hosszasan lehetne regélni, de ami számomra legalább ilyen intenzív hatású volt, az a társadalmuk, közigazgatásuk által asztalra tett rendkívül imponáló teljesítmény. Amiből - azt gondolom nem szégyen bevallani - rengeteget lehetne, kellene tanulni, hisz semmi ördögösség nincs bennük.

Ami már az indulásunk előtt nyilvánvaló volt, az az, hogy ők a Covid járványt már nem szeretnék még egyszer a nyakukba kapni, ezért következetes, és ésszerű intézkedésekkel veszik magukat körbe, ami azért még nem fojtja meg a mindennapi életet. Az országba lépés előtt mindenkinek ki kell töltenie egy online egészségügyi űrlapot, mely alapján kap egy QR kódot. A repülőtéren ezt beolvastva szelektálják az oda érkezőket. Mi, szerencsénkre Debrecenből érkeztünk (ami még akkor zöld zónának számított, ellentétben például Budapesttel), így egy széles mosollyal utunkra is engedtek. Az érkeztető kapunál külön zónába terelik a sárga, valamint piros zónákból beutazókat. Nem veszik félvállról a dolgot, itt már teljes védőfelszerelésben végzik az ellenőrzést első körben, szükség szerint hőmérsékletmérő kamerával, gyorsesztekkel stb. Ezzel együtt is rendkívül olajozottan és gyorsan működik a gépezet, sehol sem nagyon tapasztaltunk fennakadást, az egyébként számomra sokkoló méretű, kisebb város nagyságát idéző mallorcai repülőtéren. Annak ellenére, hogy tudtommal ők már a negyedik hullámot is nagyjából maguk mögött tudhatják, és leszálló ágban vannak, bizonyos szorításból nem engednek. Elegendő volt vélhetően a vírus hullámszásából, úgy lehetnek vele, hogy szeretnének időben minél több golyót repíteni a gonosz pandémia szívébe. Nem bolondítják magukat olyan blódségekkel, hogy a vírus az úri hóbortok (pl.vadászati kiállítás, focimeccs) övezeteiben inaktívakká válna, következetesen óvatosa. Ezért a beutazási ellenőrzés mellett, megtartották még nagyon sok helyen a távolságtartási korlátozásokat és a maszkhasználatot. Ez utóbbi zárt helyiségekben és nagyobb rendezvényeken még mindig kötelező náluk. Senki nem boldog ettől ezért, de szemmel láthatóan nincs kollektív ellenkezés, azt gondolják, hogy inkább ezekből néhány, mint a komoly következményekből (halálos áldozatok, kórházi túlterheltség, korlátozások, lezárások) akár egy is.

És, ha már nagyobb rendezvénynél tartunk... Volt szerencsénk eljutni egy La Liga (futball spanyol 1.osztály) mérkőzésre (Mallorca-Osasuna 2:3), ami azért lássuk be, nem mindennap adatik meg. Jómagam régebben rengeteg jártam focimeccsre, még megboldogult fiatakoromban, így némi nosztalgikus érzéssel kóstolgattam ezt az exkluzív ízvilágot, amit egy ilyen top ligás mérkőzés nyújt. A hasonlatnál maradván, előbb a köretet magasztalnám kicsit. Ami számomra teljesen különleges, már-már felfoghatatlanul „idegen”, az a teljes kulturáltság. Semmi hőbörgés, huhogás, mutogatás, szitkozódás, pedig jóval nagyobb tömeg volt, mint a honi bajnokság gyakorlatilag bármelyik meccsén. Bizonyára ennek is köszönhető, ami már a stadionba érkezéskor is feltűnő volt, hogy ide bizony az érzékenyebb fülű és gyomrú népréteg is nyugodtan ellátogathat. Voltak „talaj menti” gyerekek, hölgyek, aggastyánok. Egyiknek sem kellett attól tartania, hogy rendszeresen be kell majd fognia a fülét, mert a kevésbé cizellált lelkületűek kórusban biztatják arra a bírót, vagy az ellenfelet, hogy legyen a saját testvérének az édesapja. Persze nem pont ezekkel a szavakkal. Nem színházi csend honolt, igazán kitűnő hangulat volt, az ultrák vitték természetesen a prímet, de jóformán csupa nemzetközileg ismert rigmussal, így a spanyol nyelv ismeretének teljes hiányában is egyértelmű volt, hogy nem a szitkozódás, gyalázkodás szurkolásuk tárgya. Jellemzően, a kapu mögött, az ultrák és a pálya között egyetlen derék magasságú palánk volt hivatott a szurkolók kordában tartására, sem x méteres vaskerítés, de még csak háló sem. Ezt sem akarta azonban senki egyetlen könnyed mozdulattal átugrani, hogy elintézzék a pályán azt, amit sérelmesnek vélelmezett. Még akkor sem, mikor a bíró az utolsó utáni percben visszavonja a hazaiaknak megítélt büntetőt, vagy mikor az ellenfél játékos az orra előtt ünnepli saját gólját. Még csak egy ökölrázásig sem jutnak el, ami számomra, honi körülmények között szocializálódott nézőre sokkoló hatással van, persze jó értelemben. A stadionban egyébként alkoholmentes sört lehet kapni, azt is csak visszaváltható 2 dl-es műanyag pohárban. Így sörözni lehet, de berúgni és poharat hajigálni nem, és a rendezvény ökológiai lábnyoma is inkább egy egerét formázza, mint egy elefántét, nincs térdig járás a műanyag poharakban meccs után. Üdítőt is lehet persze kapni, fél literes kiszerezésben, de csak letekert kupakkal. Így, ha valaki netán mégis a pályára akarna dobálózni, annak a fizika idevágó törvényeivel gyűlik meg a baja. A főmenüről is ejtve azért néhány szót: kerülvén a szakmai részekbe merülést, igazán magas élvezeti értéke van a helyszínen végignézni egy ilyen meccset. Van iram, színvonal, izgalom, jó hangulat. Tehát tömören úgy lehetne a látottakat összegezni, hogy a színvonalas foci egy kifejezetten jól eladható termék, még azok számára is, akik nem feltétlenül megrögzött rajbai ennek a játéknak. Talán érdemes pár szót ejteni magukról a helyiekről is. Számomra ennek a legeklatánsabb példája az volt, mikor egy 33. szüle-

tésnapot ünneplő társaságba futottunk bele, egy kisebb öbölben. Semmi harsogás, rongyrázás, egy – stílszerűen – spanyol gitáros előadó prezentált főként nemzetközi latin slágereket, melyre olykor többen is táncra perdültek, korosztálytól függetlenül. Fesztelenül ropta a kisgyerektől a nagypapáig mindenki. Szemmel láthatóan nem életcéljuk, hogy túlaggódják a dolgokat, **élni, és nem lakni jöttek erre a világra.** Kollektív életfilozófiájukat talán így lehetne legjobban összefoglalni, az én szemüvegemen keresztül. Feltűnő, hogy nagyon alacsony köztük a túlsúlyos, amiben bizonyára komoly szerepet játszik, hogy egészséges életmódot folytatnak, és átadják magukat annak az élvezetnek, amit a sors egy ilyen gyönyörű sziget formájában tálcán kínál számukra. A környezetüket rendkívül nagy gondossággal fejlesztik, óvják és tartják rendben. Az utak kifogástalanok, a környezet mindenhol gyönyörűen rendezett, szemetet szinte nagytóval sem találni. Nem akarják agyonnyomni a mesés természeti látványosságokat otromba építményekkel, így a sziget jelentős része igen alacsony beépítettségű, nagy többségében emberi léptékű házakkal. Számomra talány, de egy supermarketben nagyon sok minden olcsóbban kapható, mint otthon. Egyetlen rusnya óriásplakátot sem látni, ami arra hivatott, hogy szájába rágja bárkinek is, hogy ez, az, meg amaz milyen nagyszerűen működik. Reálisabban látja azt mindenki a saját szemével, mint ahogy a plakáton szerepel.

Csodálatos volt az ott töltött egy hét. Fenti tapasztalataim azonban csaltak némi keserűséget a számba. Két dologra nem nagyon tudtam biztató választ adni magamnak. Egyrészt, hogy nálunk az ilyen alapvetően egyszerűsége épülő, ésszerű megoldások, viselkedésformák mi az istenért nem működnek, szinte egyáltalán? Másrészt, ha egyszer rájövünk - valami égi jeltől vezérelve -, hogy ezek a dogok nagy része átvehető, tanulható és eredményes, akkor mikor érjük el azt a szintet, ahol ezek a régiók most állnak? Kesernyészajíz ide, vagy oda, azért ha rajtam múlik, látjuk még egymást.

Muchos gracias, Mallorca!

E.E

Impresszum:

Felelős kiadó: Herényi Károly

Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület elnöke

Szerkesztő: Szabó József - Telefon: 06-20-265-6-265

e-mail: mosolygobalatonfoldvar@gmail.com

Újságunk kiadását támogató, számlaszámunkra (10403923-50526966-84691001) érkező adományokat nagy tisztelettel megköszönjük, és igyekszünk megszolgálni.

Nyomda: TRADEORG Kft. Balatonfűzfő

Az újság elkészítésében résztvettek:

Etemez Edgár, Dr. Hajósy Adrienne, Herényi Károly, Kárpáti Péter, Dr. Magyar István, Mayer Mariann, Szabó József.

Ingyenes kiadvány

Velünk élő történelem

Avagy a megújult zsidótemető Köröshegyen

Mivel a történet, amit az alábbiakban szeretnénk közreadni már-már mesébe illő, talán helyénvaló ez a felvezetés: Hol volt, hol nem volt, volt egyszer valamikor 2004-ben egy hideg januári nap, amikor is Kovács Sándor szücsmester, szántódi lakos szokásához híven vadászni indult.

A magaslesről rálőtt egy szarvasra, de csak megsebezni tudta, megtalálni nem. Másnap folytatta a keresést kutyája segítségével, ugyancsak eredménytelenül, viszont szarvas helyett talált valami mást, amiről első pillanatban csak sejtette, hogy történelmi emlékeket.

Konkrétan egy olyan területre tévedt a Völgyhíd lábánál a Séd patak vidékén, ami a fák törzséből ítélve vadak kedvelt pihenő helye lehetett. A további szemlélődés eredményeként olyan síremlékekbe botlott, melyek nagy részét 10-20 cm vastagon avar réteg borította.

A csodálkozást és a felfedezés örömét a hétköznapi további kutakodás váltotta fel. Tulajdoni lap másolatot és térkép vázlatot szerzett, segítségért fordult Kiss Ferencné polgármester asszonyhoz, Herényi Károly parlamenti képviselőhöz, Dr. Gyenesei István megyei elnökhöz, aminek eredményeként két és fél év múlva sor kerülhetett a zsidó temető avatására. Mert mint kiderült 38 zsidó síremléket rejtett, egyben óvott a gondos természet. A restaurálási munkában történetünk főhőse Kovács Sándor saját anyagi ráfordításai mellett pl. Matus József vállalkozó embereivel ingyen segítette.

A temető helyreállításának híre eljutott Izraelbe is, pontosabban Netánja városába Siófok testvértelepülésére, ahonnan a polgármester szívélyes hangú levélben köszönte meg Kovács Sándornak az áldozatos munkáját.

Az átadó ünnepségen a megyei és a környékbeli települések jeles képviselőinek jelenlétében Suchmann Tamás a MAZSIHISZ alelnöke szólt a hittestvérek nevében, aki elmondta, hogy a II. világháború előtt 76 zsidó vallású ember élt Köröshegyen, 1944-ben közülük 16 személyt deportáltak, ketten tértek haza.

A tragikus történelmi sorsuk ismeretében nem lehet meglepő, hogy a temetőt nem gondozta senki. Általában is Magyarországon 1600 elhagyott temető van, ami az őseinkre tekintettel is szomorú adat.

Schönberger András főrabbi beszédében kiemelte, hogy a köröshegyi ősöknek most már meg-

adatott, hogy emberhez méltó módon pihenhessenek.

Ezért is jár elismerés Kovács Sándor kortársunknak (aki a Magyar-Izraeli Baráti Társaság vezetőségi tagja), aki talán felhívta a figyelmünket arra, hogy a múltunknak, az őseinknek tartozunk annyival, hogy jobban megbecsüljük őket.

Meghívó

A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület a Közösségi Házban

LAKOSSÁGI FÓRUMOT TART

2021. november 6-án szombaton 16,00 órától

Kiemelt témák:

- A Nyugati strand helyére tervezett Vitorlás kikötő.
  - A Kultkikötő építésének helyzete.
- A Keringő és a szomszédos épületek helyére elképzelt beruházás.
  - A Vízisport és Vitorlás Egyesület klubházának a sorsa.
  - Minden egyéb a lakosságot érdeklő és érintő ügy.

A fórumra meghívót küldünk a város polgármesterének, a térség országgyűlési képviselőinek és újságíróknak.

Várunk minden érdeklődő állandó lakost, és üdülő tulajdonost.

„Nekünk nemcsak Balatonföldvár fontos, hanem a balatonföldváriak is !”

